

Dosarul nr. 1re-223/21
1-19115239-01-1r/e-07122021

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 februarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Plămădeală Ghenadie, Cobzac Elena

Examinând recursul în anulare declarat de către avocatul *Russu Alexandr* în numele condamnatului Munteanu Ivan, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2021, în cauza penală în privința lui

Munteanu Ivan XXXXX, născut la XXXXX, anterior condamnat prin XXXXX.

Termenii de examinare:

prima instanță: 28.01.2014 - 21.10.2015;
instanța de recurs: 20.11.2015 - 21.01.2016;
prima instanță: 15.02.2016 - 29.12.2017;
instanța de recurs: 23.02.2018 - 20.03.2018;
prima instanță: 10.05.2018 - 14.06.2019;
instanța de recurs: 10.07.2019 - 25.09.2019;
instanța de recurs în anulare: 16.01.2020 - 26.05.2020;
instanța de recurs: 24.07.2020 - 22.06.2021;
instanța de recurs în anulare: 07.12.2021 - 16.02.2022.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 14 iunie 2019, procesul penal intentat în privința lui *Munteanu Ivan*, învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(3) Cod penal, *a fost încetat din motivul intervenirii termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, liberându-l de la răspundere penală.*

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că:

Munteanu Ivan fiind posesor a permisului de conducere nr. XXXXX, la 29 octombrie 2013, aproximativ la ora 18:50, conducând unitatea de transport de model „XXXXX”, cu numerele de înmatriculare XXXXX, a fost stopat de către colaboratorii Serviciului Patrulare al Secției Securitate Publică a Inspectoratului de Poliție Strășeni, pe traseul R1 Chișinău-Ungheni, la kilometrul 22, din motiv că unitatea respectivă de transport condusă de inculpat avea un defect tehnic la sistemul de iluminare.

Tot atunci, colaboratorii Serviciului Patrulare al Secției Securitate Publică din cadrul Inspectoratului de Poliție Strășeni având bănuieli că conducătorul auto se află în stare de ebrietate, i-a solicitat lui Munteanu Ivan, să fie supus testării la alcool prin mijlocul tehnico-științific „Drager Alcotest”, însă inculpatul conform procesului-verbal din 29.10.2013 de constatare a stării de ebrietate, rezultă că a refuzat să fie supus testării alcooscopice.

După care Munteanu Ivan, a fost însoțit de către colaboratorii de poliție a Serviciului Patrulare al Secției Securitate Publică a Inspectoratului de Poliție Strășeni la Spitalul raional Strășeni, unde i-a fost solicitat să fie supus examinării medicale în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei și să-i fie prelevate mostre de sânge, însă inculpatul intenționat a refuzat să fie supus examinării medicale în vederea stabilirii stării de ebrietate, precum și de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical, fapt despre care a consemnat în procesul-verbal nr. 247 din data de 29.10.2013, a examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei.

Acțiunile lui *Munteanu Ivan* au fost încadrate juridic în baza art.264¹ alin.(3) Cod penal, după indicii calificativi - *„refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscoptică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical”*.

3. Împotriva sentinței a declarat recurs inculpatul Munteanu Ivan prin care a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care să fie achitat de sub învinuirea înaintată.

3.1. În motivarea cerințelor sale a invocat că:

- prima instanță a admis mai multe erori de drept și de fapt ce au afectat soluția dată, or, pe parcursul cercetării s-a constatat că acțiunile inculpatului nu cuprind elementele constitutive ale infracțiunii;

- sunt inadmisibile și nu pot fi admise în calitate de probe procesul-verbal de audiere în calitate de martor a lui Ioana Șoimu din 30.10.2013, procesul-verbal de audiere în calitate de martor a lui Vladimir Iacob din 06.11.2013 din motiv că în ele nu este indicat numele ofițerului de urmărire penală care a efectuat audierea; CD DVD-R din motiv că este în contradicție cu raportul din 29.10.2013 al lui T. Șveț cu privire la înregistrarea informației privind pretinsa infracțiune, din care rezultă că mijloace tehnice de constatare nu au fost utilizate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2019, a fost respins recursul declarat de către Munteanu Ivan ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea deciziei, instanța de recurs a menționat că, prima instanța a pronunțat o hotărâre întemeiată și în corespundere cu normele legale.

Astfel, instanța a menționat că, deși Munteanu Ivan nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, vinovăția acestuia este pe deplin dovedită prin: declarațiile martorilor Petru Negară, Tudor Svei, Ioana Soimu, Valeriu Munteanu, Vladimir Iacob; procesul-verbal de constatare a stării de ebrietate din 29.10.2013, cu utilizarea mijlocului tehnico-științific „Drager Alcotest 8510 RO” (f.d.7, vol.I); procesul-verbal nr. 247 din 29.10.2013 al examinării medicale (f.d. 9, vol. I).

Astfel, instanța de recurs a conchis că, prima instanță a stabilit o corectă situație de fapt, oferind faptelor reținute în sarcina lui Munteanu Ivan încadrarea juridică corespunzătoare, în acțiunile inculpatului fiind stabilite întrunirea tuturor elementelor constitutive a infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(3) Cod penal.

5. Decizia instanței de recurs a fost atacată cu recurs în anulare de către avocatul Russu Alexandr în numele condamnatului Munteanu Ivan, prin care a solicitat casarea deciziei, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare.

În motivarea celor solicitate, avocatul a indicat motive similare celor din cererea de recurs, mai mult acesta a susținut că condamnatului i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, și anume dreptul la apărare.

În acest sens, recurentul a subliniat faptul că, în ședința instanței de recurs a solicitat amânarea ședinței pentru a studia toate materialele cauzei penale, însă instanța a dispus înlăturarea acestuia și numirea unui alt avocat care să apere interesele condamnatului, și anume avocatul Arnaut Valentina.

Astfel, instanța de recurs a omis să întrebe condamnatul dacă este sau nu de acord cu numirea unui alt avocat, în aceste circumstanțe decizia pronunțată de către instanța de recurs ordinar este lovită de viciu fundamental.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 26 mai 2020, a fost admis recursul în anulare declarat de către avocatul Russu Alexandr în numele condamnatului Ivan Munteanu, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2019, și dispusă rejudecarea cauzei de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1. În motivarea soluției emise, instanța de recurs în anulare a menționat că, partea apărării la 24 septembrie 2019 a solicitat printr-o cerere scrisă prezentarea dosarului pentru a face cunoștință (f.d. 234, vol. II), iar în cadrul ședinței de judecată din 25 septembrie 2019, a solicitat instanței să-i fie acordat termen pentru studierea materialele cauzei, deoarece a reușit să studieze doar primul volum. Însă, instanța

nu a luat în calcul solicitarea acestuia din motiv că este prezent în ședința de judecată un alt avocat, și anume, Arnaut Valentina.

Așadar, în pofida faptului că, ultima solicitarea a condamnatului din 16 septembrie 2019 cu privire la acordarea asistenței juridice calificate garantate de stat, a fost stabilit ca fiind avocatul solicitat Alexandr Russu, instanța de recurs îl înlătură pe apărător fără a-l întreba pe condamnat dacă este de acord să fie reprezentat de către un alt avocat.

În acest sens, a fost evidențiată jurisprudența Curții de la Strasbourg care a indicat în cauza *Bogomic vs Portugalia* din 07 octombrie 2008 că, *desemnarea unui avocat nu este de natură să asigure acuzatului, prin ea în însuși, o asistență juridică efectivă.*

Astfel, din materialele cauzei a fost stabilit că inculpatul Munteanu Ivan nu a beneficiat de dreptul la apărare în sensul art. 6 paragraful 3 lit. c) din Convenția Europeană, or, instanța înlăturând de la examinarea cauzei avocatul Russu Alexandr și continuând examinarea cauzei în prezența unui alt avocat, nu a ținut cont de eficacitatea unei apărări, or, nu se cunoaște dacă avocatul Arnaut Valentina a reușit să facă cunoștință cu materialele cauzei.

La acest capitol a fost menționat că, Înalta Curte de la Strasbourg în cauza *Sannino vs Iatlia* din 27 aprilie 2006 a specificat că instanța de judecată la desemnarea unui apărător din oficiu urmează să dea o apreciere obiectivă a lucrului efectuat de către apărător, or, instanța urmează să intervină pentru a asigura respectarea dreptului la apărare, în caz contrar instanțele naționale nu pot fi exonerate de răspundere.

Prin urmare, instanța de recurs în anulare a conchis că instanța de recurs fără a ține cont, atât de jurisprudența CtEDO, cât și legislația națională, a examinat cauza în lipsa unei apărări care urma să fie nu doar de „*jure*”, dar și de „*facto*”, acțiune ce contravine garanțiilor drepturilor omului.

Situația reținută a determinat concluzia încălcării garanțiilor art. 6 al Convenției Europene, sub aspectul procesului echitabil, și dreptului la apărare eficientă.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2021, a fost respins ca nefondat recursul și recursul suplimentar al inculpatului Munteanu Ivan cu menținerea sentinței fără modificări.

7.1. În motivarea soluției emise, instanța de recurs a menționat că, cercetând suplimentar probele administrate de instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, în corespundere cu cerințele art.101 Cod de procedură penală, călăuzindu-se de propria convingere, starea de fapt și acțiunile

inculpatului Munteanu Ivan, corect au fost încadrate în prevederile art.264¹ alin.(3) Cod penal.

În pofida faptului că, inculpatul Munteanu Ivan pledează nevinovat, vinovăția acestuia se dovedește prin probele acumulate de organul de urmărire penală, cercetate de către instanța de fond și verificate de către instanța de recurs și anume: declarațiile martorilor Negară Petru (f.d. 137-139, vol. III); Șveț Tudor(f.d. 140-141, vol. III); Șoimu Ioana(f.d. 156-157, vol. III); Munteanu Valeriu(f.d. 163, vol. III); Iacob Vladimir(f.d. 187-188, vol. III); procesul-verbal de constatare a stării de ebrietate din data de 29.10.2013, cu utilizarea mijlocul tehnico-științific „Drager Alcotest 8510 RO”, conform căruia inculpatul Munteanu Ivan, a refuzat categoric să fie supus testării alcooscopice; (f.d. 7, vol. I); procesul-verbal nr. 247 din 29.10.2013 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului și stării de ebrietate și naturii ei din conținutul căruia rezultă că, inculpatul Munteanu Ivan, a refuzat categoric efectuarea probei la alcoolemie, inclusiv a refuzat de la prelevarea mostrelor de sânge pentru determinarea stării de ebrietate și naturii ei (f.d. 9, vol. I); ordonanța de recunoaștere în calitate de corpuri delictive și anexare la cauza penală și procesul-verbal privind examinarea obiectului din data de 01.11.2013, conform cărora a fost supus examinării fișierul nr. 0005.mp4, cu dimensiunea 36,4 MO, pe care este înregistrat cu telefonul mobil de model „SAMSUNG GT-S 5610”, nr. IMEI: 355264944077/9 și din conținutul analizei fișierului respectiv rezultă că inculpatul Munteanu Ivan, refuză să treacă testarea alcooscopică care este solicitată de către un colaborator de poliție, care i-a explicat inculpatului consecințele refuzului testării alcooscopice cu aparatul „Drager” (f.d. 20-24, vol. I).

Astfel, instanța de recurs analizând declarațiile martorilor acuzării consideră că acestea sunt veridice, relatează adevărul, sunt consecvente, consecutive pe tot parcursul procesului, care coroborează cu probele materiale scrise cercetate în ședința de judecată.

Prin urmare – reieșind din ipoteza normei materiale reglementate de art. 264¹ alin. (3) Cod penal, componența de infracțiune se manifestă prin modalități alternative ca refuzul, împotrivirea sau eschivarea conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcooscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și natura ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical.

Potrivit doctrinei, refuzul conducătorului mijlocului de transport față de care există temeieri suficiente de a presupune că se afla în stare de ebrietate inadmisibilă produsă de alcool, de la testarea alcooscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical presupune respingerea de către acesta a solicitării agentului constator de a urma procedura testării alcooscopice,

refuzul conducătorului de a se deplasa la instituția medicală pentru a fi supus examinării medicale întru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei precum și refuzul de a i se recolta probele biologice în cadrul acestui examen. Refuzul se consideră refuzat din momentul respingerii cererii.

Totodată, a fost menționat faptul că modalitățile de manifestare, nu se necesită a fi consecutive, infracțiunea considerându-se consumată o dată cu existența a măcar uneia din cele trei modalități enunțate supra.

În speță, incontestabil s-a stabilit faptul că, fiind stopat de către inspectorii de poliție, Munteanu Ivan a refuzat să efectueze testarea alcoolscoptică în vederea stabilirii stării de ebrietate sau a naturii acesteia.

Mai mult, atât la urmărirea penală, cât și în cadrul ședinței de judecată, inculpatul însăși a confirmat că fiind condus la Inspectoratul de Poliție inspectorii de patrulare au propus ultimului efectuarea testării alcoolscopice el însă a refuzat – condiționând că nu are încredere în acel alcooltest, solicitând să-i fie prezentate actele acelui aparat și a fiolelor, iar ulterior fiind condus la spital a refuzat să treacă niște proceduri care în opinia sa nu erau prevăzute de Regulamentul Ministerului Sănătății și a Guvernului. Nefiind de acord să dea analiza de sânge deoarece se temea să nu fie infectat de hepatită sau alte boli care ar putea duce la decesul său, dar a propus medicului să-i fie prelevată proba de urină.

Reieșind din materialitatea evenimentelor, instanța de recurs a apreciat că în speță, conduita inculpatului Munteanu Ivan, care a refuzat nejustificat să se supună testării alcoolscopice și examinării medicale în vedere stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei, precum și de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical, intră în sfera ilicitului penal.

În ceea ce privește poziția de apărare precum că *nu pot fi reținute în calitate de probe procesul-verbal de audiere în calitate de martor a lui Șoimu Ioana din 30.10.2013, procesul-verbal de audiere în calitate de martor a lui Iacob Vladimir din 06.11.2013, din motiv că nu este indicat numele ofițerului de urmărire penală care a efectuat audierea*, instanța de recurs a apreciat critic aceste argumente, or, în cadrul ședinței de judecată, instanța de fond a audiat martorii Șoimu Ioana și Iacob Vladimir, a apreciat aceste declarații în conformitate cu prevederile art.101 alin. (1) Cod procedură penală și stabilind relevanța și concludența acestor probe le-a reținut în mod justificat la baza sentinței de condamnare.

Cu referire la argumentele inculpatului Munteanu Ivan precum că *nu poate fi admis în calitate de probă – corpul delict CD DVD-R din motiv că este în contradicție cu raportul din 29.10.2013 al lui T. Șveț cu privire la înregistrarea informației cu privire la pretinsa infracțiune, din care rezultă că careva mijloace tehnice de constatare nu au fost utilizate,*

instanța de recurs le-a respins ca fiind nefondate, or, în cadrul ședinței de judecată, instanța de fond prin examinarea probei audio/video anexată la materialele cauzei penale, prin ordonanța privind recunoașterea obiectelor drept corpuri delictive și anexarea lor la cauza penală, în care clar se vede că inculpatul Munteanu Ivan aflându-se în incinta IP Strășeni, refuză să treacă testarea alcoolscoptică care este solicitată de către un colaborator de poliție. Concomitent colaboratorul de poliție îi explică inculpatului consecințele refuzului testării alcoolscoptice, cu aparatul „Drager”.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs a evidențiat că vinovăția inculpatului Munteanu Ivan este pe deplin dovedită în condițiile în care legiuitorul nu condiționează existența infracțiunii de sustragere de la testarea alcoolscoptică nici de faptul că acesta ar fi consumat sau nu băuturi alcoolice anterior sau ulterior conducerii autovehiculului pe drumurile publice, dar de faptul că inculpatul a refuzat în mod categoric să fie testat de către organele de poliție, lucru care a fost dovedit în cauză cu certitudine.

La caz, simpla negare a inculpatului în sensul că faptele nu corespund adevărului nu este suficientă, atâta timp cât nu aduce probe ori nu invocă împrejurări credibile pentru a răsturna probele prezente la materialele prezentei cauze.

Instanța de recurs a notat că prin justificarea elementelor de fapt expuse, au fost probate toate aspectele importante pentru stabilirea faptei și încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, iar mijloacele de probă cercetate au un conținut probant suficient la caz, pe măsură să înlăture toate dubiile privind vinovăția inculpatului.

Mai mult ca atât, inculpatul nu a contestat acțiunile agentului constatatator aflat în exercițiul funcției sale și nici actele materiale survenite prin prisma documentării cazului.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpatul Munteanu Ivan nu echivalează cu achitarea ultimului de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblul lor, din punct de vedere al coroborării, dovedesc vinovăția lui în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Astfel, instanța a reținut faptul că infracțiunea imputată inculpatului în teoria doctrinară se consideră a fi prezentă chiar dacă, ulterior, pe baza altor probe, s-ar constata că în momentul săvârșirii infracțiunii făptuitorul nu se afla în stare de ebrietate.

Prin urmare, nu este obligatoriu ca săvârșirea infracțiunii prevăzute la alin. (3) art. 264¹ Cod penal să fie legată de săvârșirea de către aceeași persoană a faptelor specificate la alin. (1) art. 264¹ Cod penal sau la art. 233 alin. (1) Cod contravențional.

Intenția directă a lui Munteanu Ivan de a refuza testarea alcoolscoptică, indiferent de circumstanțele invocate de acesta întru apărarea poziției sale – nu poate constitui temei pentru achitarea acestuia ca urmare a lipsei faptului infracțiunii. Atestabil este faptul că

motivul general al infracțiunii imputate lui Munteanu Ivan se exprimă în principal, în superficialitatea manifestată de făptuitor în raport cu respectarea obligației conducătorilor mijloacelor de transport de a fi supuși testării alcoolscopice, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și naturii ei.

În acest sens, a fost reținut că existența unor suspiciuni din partea inculpatului privind competența inspectorilor de patrulare sau alte circumstanțe nejustificate de a se subordona cerințelor legale a angajaților obligată să supravegheze ordinea publică și traficul rutier, în timpul existenței cerințelor de testare alcoolscopică – nu constituie temei de refuz a acestei operațiuni.

Totodată, instanța a reținut că inculpatul ca urmare a dezacordului față de rezultatul care-l prezenta în urma trecerii testului „Drager” a beneficiat de un set de acte normative, prin care avea posibilitate să probeze contrariul, circumstanță care în mod intenționat a fost evitată de inculpat cu toate că acesta este deținător de permis de conducere ceea ce prezumă că cunoaște Regulamentul Circulației Rutiere și întreaga legislație privind Circulația Rutieră.

În această ordine de idei, instanța de recurs a menționat faptul că, concluziile primei instanțe sunt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, sub aspectul că, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate a fost dovedită în cadrul procesului penal, astfel faptele acestuia, reținute prin sentință, întrunesc elementele infracțiunii imputate.

În jurisprudența Curții Europene există standardul „*dincolo de orice îndoială rezonabilă*” care presupune că, pentru a putea fi pronunțată o soluție de condamnare, acuzația trebuie dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă. Existența unor probe dincolo de orice îndoială rezonabilă constituie o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil și instituie în sarcina acuzării obligația de a proba toate elementele vinovăției de o manieră aptă să înlăture dubiu.

Astfel, la caz instanța de recurs a reținut că vinovăția inculpatului s-a adevărat dincolo de orice îndoială rezonabilă.

În contextul circumstanțelor stabilite, instanța de recurs a notat că acuzatorul de stat a administrat la dosar probe pertinente, concludente și veridice, care apreciate prin coroborare dovedesc incontestabil că inculpatul Munteanu Ivan a comis infracțiunea prevăzută de art.264¹ alin.(3) Cod penal, iar careva temeieri de a pronunța o sentință de achitare nu au fost stabilite.

În conformitate cu art. 60 alin. (1), lit. a) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat următoarele termene: a) 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare.

Astfel, prima instanță a stabilit că infracțiunea prevăzută de art.264¹ alin.(3) Cod penal, potrivit prevederilor art. 16 alin. (2) Cod

penal este o infracțiune ușoară, fiind comisă de către inculpat la de 29.10.2013, iar din ziua săvârșirii infracțiunii, a expirat termenul de 2 ani pentru a fi atras la răspundere penală.

Prin urmare, instanța de recurs a conchis că prima instanță în temeiul art. 60 alin. (1), lit. a) Cod penal, corect a dispus încetarea procesului penal intentat în privința lui Munteanu Ivan învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (3) Cod penal, din motivul intervenirii termenului de prescripție, de tragere la răspundere penală, cu liberarea acestuia de răspundere penală.

8. Nefiind de acord cu decizia instanței de recurs, avocatul *Russu Alexandr* în numele condamnatului Munteanu Ivan a declarat recurs în anulare, prin care a solicitat casarea integrală a deciziei, cu dispunerea achitării lui Munteanu Ivan.

8.1. În motivarea recursului, avocatul condamnatului a menționat că:

- viciu-fundamental care a afectat decizia emisă, este faptul că instanța de recurs neîntemeiat a constatat faptul că cet.Munteanu Ivan ar fi comis infracțiunea incriminată, în situația în care ultimul de la începutul anchetei penale a declarat faptul că nu se face vinovat ori instanța de recurs a omis să analizeze procesul-verbal de audiere a lui Munteanu Ivan de la urmărirea penală, cât și procesele-verbale (declarațiile) date în toate ședințele de judecată în care se expune detaliat referitor asupra nevinovăției sale, urmare acestea acte nu au fost cercetate de către instanța de recurs;

- Munteanu Ion nu a comis fapta incriminată, iar probe concludente și pertinente nu au fost prezentate de acuzatorul de stat ca să demonstreze vina acestuia, nu a fost întocmit proces-verbal de refuz în a trece testul alcooscopic, de la recoltarea probelor biologice de către cet.Munteanu Ivan, cu toate că întocmirea acestuia este obligatorie;

- un șir de acte procesuale sunt lovite de nulitatea-absolută și în atare circumstanțe, neîntemeiat instanța a stabilit faptul că Munteanu Ivan ar fi comis fapta-penală, ori la baza probatoriu din speță nu sunt careva probe-directe, concludente și pertinente care să demonstreze expres vinovăția inculpatului.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispozițiilor art. 456 Cod de procedură penală, recursul în anulare fiind supus unei verificări prealabile judecării în fond a acestuia, astfel că, instanța de recurs este obligată să îndeplinească actele procedurale preparatorii și să examineze admisibilitatea în principiu a recursului în anulare în conformitate cu prevederile art. 431 și 432 Cod de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.

În conformitate cu art.432 alin.(2), pct.4) Cod de procedură

penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de judecată, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art.453 alin.(1) Cod de procedură penală, raportat la prevederile art.6 pct.44) al aceluiași Cod, art. 4§2 al Protocolului nr. 7 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental din cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

Prevederile pct. 44) art. 6 Cod de procedură penală determină ca viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată o încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale.

Reieșind din prevederile legale menționate, Colegiul penal atestă că una din cerințele esențiale la declararea recursului în anulare este motivarea acestuia din punct de vedere al prezenței erorii de drept, comise la judecarea cauzei, ce cade sub incidența noțiunii de viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea atacată.

Revenind la prezenta speță, Colegiul atestă din textul recursului în anulare declarat, că autorul invocă afectarea deciziei instanței de recurs de un viciu fundamental, exprimat prin încălcarea art. 6§1 al Convenției – dreptul la un proces echitabil prin faptul că instanța nu a examinat declarațiile inculpatului precum și admisibilitatea probelor administrate în speță, în opinia recurentului acestea urmând a fi recunoscute nule, fapt care atrage după sine dispunerea achitării inculpatului de sub învinuirea înaintată.

Din studiul lucrărilor dosarului, în viziunea instanței de recurs în anulare, prin argumentele invocate în sensul menționat, autorul de fapt își exprimă dezacordul cu constatarea vinovăției condamnatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (3) Cod penal, cu modalitatea de apreciere a probelor de către instanțele de judecată în prezenta speță, modalitatea de motivare a hotărârii adoptate.

Tot, din textul recursului declarat de către avocatul condamnatului, rezultă dezacordul condamnării lui Munteanu Ivan pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (3) Cod penal, deoarece instanțele nu au apreciat probele în corespundere cu art. 101, 27 Cod de procedură penală și au respins argumentele părții apărării fără nici un temei legal. Prevederile art. 417 Cod de procedură penală,

stipulează ce trebuie să cuprindă decizia instanței de apel, iar dispoziția alin. (3), art. 435 Cod de procedură penală, stipulează că în ordinea procedurii de recurs ordinar adoptarea deciziei și întocmirea acesteia se efectuează în conformitate cu prevederile art. 417 și 418, care se aplică în mod corespunzător.

Analizând legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor cauzei prin prisma prezenței viciilor fundamentale invocate de recurent, Colegiul penal reține că instanța de recurs, corect a menținut hotărârea primei instanțe prin care a fost constatată vinovăția condamnatului în comiterea infracțiunii imputate, fiind dovedită prin cumulul de probe administrate în cauză, motivându-și argumentat soluția adoptată, inclusiv menționate în pct.7.1. al prezentei decizii, fiind în corespundere cu prevederile normelor procesual penale menționate mai sus, care reglementează ce trebuie să cuprindă hotărârea instanței de recurs.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că instanța de recurs prin hotărârea adoptată întemeiat a susținut soluția adoptată de prima instanță, în prezența cumulului de probe administrat la caz și apreciate în corespundere cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, decizia contestată cuprinzând răspunsuri clare asupra stabilirii vinovăției lui Munteanu Ivan în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (3) Cod penal, fapt stabilit cert însăși prin declarațiile condamnatului care a expus refuzul de la testarea alcoolscoptică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei și de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical.

Vinovăția lui Munteanu Ivan a fost cert stabilită de către instanțele de grad inferior, inclusiv în condițiile în care legiuitorul nu condiționează existența infracțiunii de refuz de la testarea alcoolscoptică nici de faptul că acesta ar fi consumat sau nu băuturi alcoolice anterior sau ulterior conducerii autovehiculului pe drumurile publice, ci doar de faptul că inculpatul a refuzat în mod categoric să fie testat, infracțiunea respectivă fiind considerată consumată în momentul exprimării refuzului, indiferent de motive sau starea persoanei testate.

Totodată, ce ține de dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, Colegiul penal menționează că asemenea critici nu pot constitui temei de recurs în anulare, deoarece aprecierea probelor ține de starea de fapt a cauzei, iar instanța de recurs în anulare examinează cauza numai sub aspectul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, iar în speță un asemenea viciu nu se constată.

Totodată obligația de motivare a hotărârilor judecătorești face parte din setul de garanții stabilit pentru existența unui proces echitabil. Conform jurisprudenței CEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 al Convenției, o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal, oferă posibilitatea ca această

hotărâre să poată fi verificată în cadrul căilor de atac și oferă posibilitatea persoanelor interesate de a pregăti o cerere de apel sau recurs (Suominen c. Finlandei (2003) § 37, Kuznețov și alții c. Rusiei (2007) § 85).

La caz, Colegiul penal a stabilit că instanța de recurs a examinat cauza sub toate aspectele importante, oferind o motivare amplă asupra soluției pronunțate, argumentele esențiale invocate de către partea apărării primind aprecierea instanței.

La fel, este de menționat și acel fapt că principiul securității raporturilor juridice, consfințit în articolul 6 din Convenție, cere *inter alia* ca, atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (*hotărârea Brumărescu vs România din 28 octombrie 1999*), iar potrivit dispozițiilor art. 4§2 din Protocolul 7 CEDO, redeschiderea procesului, conform Legii și procedurii penale a Statului respectiv, poate fi efectuată, dacă fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sânt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

La caz, instanța de recurs în anulare constată că, hotărârea atacată nu este afectată de nici un viciu fundamental, fiind conformă prevederilor legale și această hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă capătă putere de lucru judecat, ce produce o cauză de împiedicare a pornirii, continuării, judecării cauzei penale ori redeschiderii acesteia, deoarece în esență motivele invocate de către recurent au constituit anterior obiect de examinare, fiind verificate, instanțele de fond și recurs le-au apreciat și au adoptat hotărâri motivate, nefiind încălcate careva drepturi ale condamnatului, inclusiv dreptul la apărare.

Așadar, în speța dată, Colegiul penal constată că la examinarea prezentului recurs în anulare, nu s-au constatat erori de drept comise de către instanța de recurs, ce ar indica la existența unui viciu fundamental și ar afecta hotărârea irevocabilă, iar existența unei alte păreri asupra aceleiași probleme nu poate servi temei pentru reexaminarea cazului.

Având ca reper cele expuse mai sus, se impune inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de către avocatul condamnatului ca fiind vădit neîntemeiat, cu menținerea hotărârii atacate ca fiind legală și întemeiată.

10. În conformitate cu art. art.456 alin.(1), (3), 432 alin.(2), pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de către avocatul *Russu Alexandr* în numele condamnatului Munteanu Ivan, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2021,

în cauza penală în privința lui **Munteanu Ivan XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **24 martie 2022**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Plămădeală Ghenadie

Cobzac Elena